

HOTĂRÂREA CURȚII
28 noiembrie 1991*

Marele Ducat al Luxemburgului
împotriva
Parlamentului European

„Sediul instituțiilor și locurile de muncă ale Parlamentului European – Transfer de personal”

Cauzele conexe C-213/88 și C-39/89

În cauzele conexe C-213/88 și C-39/89,

Marele Ducat al Luxemburgului, reprezentat inițial de către domnul Ronald Mayer, apoi de către domnul Alphonse Berns, director pentru relații economice internaționale în cadrul Ministerului Afacerilor Externe, în calitate de agenți, asistați de către André Elvinger, avocat la baroul din Luxemburg, cu domiciliul ales la cabinetul acestuia din urmă, 15, Côte d’Eich,

reclamant,

împotriva

Parlamentului European, reprezentat de către domnul Francesco Pasetti Bombardella și de către domnul Jorge Campinos, juriconsulți, asistați de către domnul Christian Pennera, membru al serviciului juridic, în calitate de agenți, și de către Michel Waelbroeck, avocat la baroul din Bruxelles, cu domiciliul ales la Secretariatul General al Parlamentului European, Kirchberg,

pârât,

având ca obiect anularea deciziei Biroului Parlamentului European din 1 și 2 iunie 1988, denumită „Servicii de informare și de relații publice la Bruxelles”, și a deciziei biroului menționat anterior din 15 iunie 1988, denumită „Notă referitoare la previziunile pe termen mediu pentru activitățile Parlamentului European în cele trei locuri de muncă obișnuite”, precum și a rezoluției Parlamentului European din 18 ianuarie 1989 privind sediul instituțiilor și locul de muncă principal al Parlamentului European (JO C 47, p. 88),

CURTEA,

compusă din domnul O. Due, președinte, Sir Gordon Slynn, domnii R. Joliet, F. A. Schockweiler și P. J. G. Kapteyn, președinți de cameră. G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias și M. Díez de Velasco, judecători,

avocat general: domnul C. O. Lenz,
grefier: doamna D. Louterman, administrator principal

având în vedere raportul de ședință,

după ascultarea susținerii orale ale părților în ședința din 31 ianuarie 1991,

* Limba de procedură: franceza.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 25 aprilie 1991,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin două cereri depuse la grefa Curții la 1 august 1988 și, respectiv, 16 februarie 1989, Marele Ducat al Luxemburgului a solicitat, în temeiul articolelor 31 și 38 din Tratatul CECO, al articolului 173 din Tratatul CEE și al articolului 146 din Tratatul CEEA, anularea, pe de o parte, a deciziei Biroului Parlamentului European din 1 și 2 iunie 1988 privind serviciile de informare și relații publice la Bruxelles și a deciziei biroului menționat din 15 iunie 1988 denumită „Notă referitoare la previziunile pe termen mediu pentru activitățile Parlamentului European în cele trei locuri de muncă obișnuite” (cauza C-213/88), și, pe de altă parte, a rezoluției Parlamentului European din 18 ianuarie 1989 privind sediul instituțiilor și locul de muncă principal al Parlamentului European (JO C 47, p. 88) (Cauza C-39/89).

Cererea C-213/88

2 Decizia Biroului Parlamentului din 1 și 2 iunie 1988 a fost adoptată pe baza unui raport al Secretarului general al Parlamentului analizat la 15 și 17 decembrie 1987 și urmărind instituirea, la cererea biroului extins, măsurilor necesare pentru îmbunătățirea serviciilor de informare existente în Bruxelles. Decizia constă din mai multe documente.

3 Dintr-un extras al procesului-verbal al reuniunii Biroului Parlamentului din 1 iunie 1988, denumit „Servicii de informare și de relații publice la Bruxelles” (document PE 122.508/Bur.), rezultă că Biroul a luat act de raportul din 19 mai 1988 al grupului ad hoc „Informare”, denumit „Îmbunătățirea serviciilor de informare la Bruxelles” (PE 122.503/Bur.), că și-a manifestat acordul cu privire la orientările generale preconizate în acest document și că l-a însărcinat pe Secretarul general să adopte măsurile necesare pentru îndeplinirea condițiilor de punere în aplicare a propunerilor adoptate.

4 Din raport reiese că „Biroul central de presă trebuie să rămână complet separat de Biroul de informare de la Bruxelles” și că „pentru executarea sarcinilor sale, acest serviciu (adică Biroul central de presă) se poate baza pe contribuția sectoarelor diviziei de publicații transferate la Bruxelles”. Grupul ad hoc a ajuns la concluzia „că o îmbunătățire coerentă a activităților de informare la Bruxelles necesită, într-un interval scurt de timp, transferul unui anumit număr de funcționari, în așteptarea evoluțiilor ulterioare”. Grupul ad hoc consideră, în special, că „și în cazul în care acest lucru se întâmplă numai în mod tranzitoriu, anumite departamente lingvistice ale diviziei de publicații, în prezent având sediul la Luxemburg, ar trebui transferate în etape, păstrându-se unitatea geografică a echipelor și fără a afecta activitățile normale”. După transferul departamentului de limbă engleză al acestei divizii, aprobat de Birou la 15 decembrie 1987 și prevăzut pentru 1 septembrie 1988, acest proiect vizează, începând cu 1 ianuarie 1989, transferul departamentului de limbă portugheză, ai cărui patru funcționari și-au exprimat acordul în această privință. S-a luat, de asemenea, în considerare transferul altor departamente lingvistice.

5 Conform raportului grupului ad hoc:

„transferul funcționarilor la Bruxelles trebuie să țină seama de patru constrângeri fundamentale:

- a) situația juridică, generată de hotărârea Curții de Justiție care interzice transferul unor servicii întregi;
- b) criteriul de voluntariat care necesită acordul funcționarilor în cauză;
- c) condițiile tehnice existente la Bruxelles (disponibilitatea de spații, echipament tehnic);
- d) aspectele funcționale (eficiența măsurilor, salvagardarea activităților importante realizate de departamentele care urmează să fie transferate etc.).”

6 Decizia din 15 iunie 1988 menționată anterior constă din punctul 4.1 al procesului-verbal al reuniunii Biroului Parlamentului, intitulat „Notă referitoare la previziunile pe termen mediu pentru activitățile Parlamentului European în cele trei locuri de muncă obișnuite”.

7 Prin acest text, Biroul a luat act, mai întâi, de câteva note ale Secretarului general și ale Direcției generale de gestionare a previziunilor pe termen mediu pentru activitățile Parlamentului în cele trei locuri de muncă, privind stadiul de avansare a proiectelor imobiliare aflate în desfășurare la Bruxelles și la Strasbourg, și privind stadiul de avansare al lucrărilor la imobilele destinate Parlamentului și organismelor sale în locurile obișnuite de muncă. De asemenea, acesta a luat act de extrasul procesului-verbal de la reuniunea Biroului care îl împuternicește pe Secretarul general să „caute birouri și săli de conferință suplimentare la Bruxelles”, precum și de scrisoarea președintelui referitoare la reuniunea președinților comisiilor parlamentare, pe tema necesităților acestor comisii diferite la Bruxelles.

8 Prin aceeași decizie, Biroul a aprobat ulterior conținutul notei Secretarului general din 6 iunie 1988, care sugerează „o utilizare mai extinsă a articolului 37 din regulament (adică Regulamentul de procedură al Parlamentului) care permite delegarea către comisii a puterii de decizie” și care propune „sporirea numărului de săli de conferință la Bruxelles și pregătirea unei săli care să poată găzdui simultan mai multe comisii sau o mare comisie împuternicită să decidă în locul Parlamentului care, cu toate acestea, este chemat să ratifice aceste decizii fără dezbateri”.

9 În cele din urmă, după ce a ascultat diferite intervenții, Biroul, în aceeași decizie, a decis, în special:

- să opteze pentru anumite proiecte imobiliare la Bruxelles;
- să îl mandateze pe Secretarul general să întreprindă, în conformitate cu nota care i-a fost prezentată, toate demersurile necesare în vederea asigurării noilor spații ale Parlamentului în cursul anului 1990;
- să aprobe orientările Secretarului general privind raționalizarea activităților Parlamentului.

Cererea C-39/89

10 În rezoluția din 18 ianuarie 1989, citată anterior, Parlamentul constată că guvernele statelor membre nu și-au îndeplinit încă obligația de a stabili sediul instituțiilor comunitare, în conformitate cu articolul 77 din Tratatul CECO, cu articolul 216 din Tratatul CEE și cu articolul 189 din Tratatul CEEA. Acesta consideră că, în lipsa adoptării unei astfel de decizii, îndeplinirea sarcinilor suplimentare semnificative, care îi sunt încredințate prin Actul Unic European, și exercitarea simultană a funcțiilor legislative, bugetare și de control conferite de tratatele anterioare necesită o reorganizare majoră și o diminuare a gradului actual de

dispersie a activităților sale și a personalului său între trei locuri de muncă. În consecință, Parlamentul European, în particular:

„...

7. decide [...] să adopte dispoziții mai pertinente pentru îndeplinirea sarcinilor sale, în conformitate cu obligațiile care îi sunt impuse de legislația comunitară și cu dreptul inerent al oricărui parlament ales prin sufragiu universal direct;

...

9. însărcinează Biroul să adopte, cât mai repede posibil, dispozițiile necesare pentru a permite Parlamentului să dispună de tot personalul și de toate infrastructurile de care are nevoie pentru a se achita în mod eficace și util de sarcinile sale în locurile în care se desfășoară sesiunile plenare și celelalte reuniuni parlamentare, ținând seama de considerațiile expuse la alineatele (2) și (3);

10. consideră, în special, că este indispensabil pentru buna sa funcționare ca Parlamentul să dispună, la Bruxelles, de personal însărcinat cu următoarele activități:

- comisii și delegații,

- informare și relații publice,

- studii și cercetare,

precum și

- alți membri ai personalului care au în principal rolul de a-și desfășura activitatea în serviciul direct al anumitor deputați, și

- membri ai personalului chemați, în temeiul funcției lor de control sau de susținere, să muncească în același loc cu serviciile menționate;

11. decide că, pentru ca Parlamentul să se achite în mod eficient de sarcinile sporite care îi sunt conferite, a devenit necesar să se reunească în sesiuni plenare suplimentare și complementare care coincid cu una sau mai multe săptămâni consacrate reuniunilor comisiilor sau grupurilor politice;

...

16. mandatează președintele, Secretarul general, Biroul, Biroul extins și chestorii să adopte rapid toate măsurile necesare, în special în materie de consultare cu personalul, pentru a pune în aplicare măsurile prevăzute în prezenta rezoluție, în special prin închirierea sau achiziționarea de noi imobile și prin încetarea concesiunilor imobiliare care nu mai sunt necesare;

17. Atrage atenția asupra situației extreme în care se găsește și subliniază necesitatea de a realiza modificările prevăzute la alineatele (9), (10) și (11) de îndată ce sunt disponibile infrastructurile”.

11 Marele Ducat al Luxemburgului solicită anularea acestei rezoluții în întregime, însă mai ales a punctelor 7, 9, 10, 16 și 17, citate anterior.

12 Pentru o expunere mai amplă a cadrului juridic și a faptelor litigiului, a derulării procedurii, precum și a motivelor și argumentelor părților, se face trimitere la raportul de ședință. Aceste elemente din dosar sunt reluate în continuare numai în măsura în care sunt necesare pentru raționamentul Curții.

Cu privire la admisibilitate

Cu privire la admisibilitatea acțiunii C-213/88

13 Parlamentul contestă admisibilitatea acestei acțiuni pe motiv că cele două decizii ale Biroului, menționate de această acțiune, reprezintă acte de organizare internă și că, în conformitate cu jurisprudența constantă a Curții, astfel de acte nu pot face obiectul unei acțiuni în anulare. În această privință, acesta se referă, în special, la ordonanța din 4 iunie 1986, Groupe des droites européennes/Parlamentul (78/85, Rec., p. 1753), și la Hotărârea din 22 septembrie 1988, Franța/Parlamentul (385/85 și 51/86, Rec, p. 4821).

14 Marele Ducat al Luxemburgului susține că acest motiv a fost deja respins de către Curte în hotărârile din 10 februarie 1983 și din 10 aprilie 1984, Luxemburg/Parlamentul (230/81, Rec., p. 255 și, respectiv, 108/83, Rec., p. 1945), privind rezoluțiile Parlamentului cu privire la sediu și la locurile de muncă. Acesta adaugă faptul că hotărârile menționate de către Parlament se referă, pe de o parte, la instituirea unei comisii de anchetă și, pe de altă parte, la organizarea unei dezbateri de actualitate și, prin urmare, nu pot reflecta o modificare a jurisprudenței.

15 Pentru a se stabili dacă un act poate face obiectul unei acțiuni în temeiul articolului 173 primul paragraf din tratat, este necesar să se amintească, mai întâi, că, în conformitate cu jurisprudența constantă, trebuie să se analizeze mai degrabă natura actului în cauză decât forma pe care acesta o îmbracă și să se verifice dacă acesta are menirea de a produce efecte juridice (Hotărârea din 27 septembrie 1988, Regatul Unit/Comisia, punctul 12, 114/86, Rec., p. 5289).

16 Cu toate acestea, este necesar să se constate că problema de a ști dacă deciziile din 1 și 2 iunie, precum și din 15 iunie 1988 vizează exclusiv organizarea internă a serviciilor și a lucrărilor Parlamentului și dacă acestea produc efecte juridice în raport cu terții este indisociabil legată de examinarea conținutului lor, și, prin urmare, de examinarea acțiunii în ceea ce privește fondul. Prin urmare, este necesar să se analizeze fondul acțiunii C-213/88.

Cu privire la admisibilitatea acțiunii C-39/89

17 Parlamentul a invocat excepția de inadmisibilitate a acestei acțiuni întemeiată, pe de o parte, pe imprecizia cererii și, pe de altă parte, pe natura actului contestat, respectiv o rezoluție lipsită de orice caracter obligatoriu.

Motivul întemeiat pe imprecizia cererii

18 Parlamentul susține că cererea nu îndeplinește condițiile de la articolul 38 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții. În această privință, acesta susține că simplul fapt de a invoca necompetența instituției sau o încălcare de către aceasta a dispozițiilor din tratat nu poate fi suficient pentru a contesta legalitatea unui act al aceleiași instituții. Considerarea unei

astfel de cereri drept admisibilă ar însemna o veritabilă răsturnare a sarcinii probei care ar impune pârâtului să dovedească că actul în cauză nu depășește competențele acesteia.

19 Conform guvernului luxemburghez, cererea depășește cerințele formale de la articolul 38 alineatul (1), întrucât precizează obiectul litigiului, care vizează ansamblul rezoluției, însă în special unele dintre punctele sale, și stabilește în manieră detaliată motivele invocate, respectiv excesul de putere al Parlamentului și încălcarea principiului proporționalității. În plus, reclamantul estimează că argumentul Parlamentului se bazează pe o eroare de drept în sensul că se referă la domeniul sarcinii probei, formulate în cerere, care este complet străină de regularitatea formală a cererii.

20 Este necesar să se arate că reiese în mod clar din cerere că cerințele impuse de articolul 38 alineatul (1) din regulamentul de procedură au fost îndeplinite întrucât aceasta cuprinde numele și domiciliul reclamantului, desemnarea părții adverse, obiectul litigiului și expunerea sumară a motivelor, precum și concluziile acțiunii.

21 De asemenea, este necesar să se constate că rezoluția contestată a fost anexată cererii, în conformitate cu dispozițiile articolului 38 alineatul (4) din regulamentul de procedură și că nu este de competența reclamantului să formuleze propuneri de probe în lipsa unei contestări precise în acest stadiu al procedurii. În consecință, nu este necesar să se examineze problema sarcinii probei invocate de Parlament întrucât, astfel cum subliniază guvernul luxemburghez, aspectul în cauză aici este regularitatea formală a cererii și nu temeinicia acesteia.

22 Prin urmare, acest motiv trebuie respins.

Motivul întemeiat pe caracterul actului contestat

23 Parlamentul amintește faptul că, prin Hotărârea din 11 iulie 1985, Salerno/Consiliul și Comisia, punctul 59 (87/77, 130/77, 22/83, 9/84 și 10/84, Rec., p. 2523), Curtea a declarat că o rezoluție nu are un caracter obligatoriu. Conform acestuia, rezoluția în litigiu nu face obiectul unei acțiuni în anulare, întrucât este lipsită de un caracter decizional. Acesta mai susține, presupunând că rezoluția produce anumite efecte juridice, că aceasta se înscrie în cadrul strict al competenței sale de organizare internă, care nu este supus controlului jurisdicțional. În cele din urmă, acesta adaugă faptul că rezoluția vizată în prezenta cauză nu poate produce un efect juridic având în vedere lipsa de precizie în ceea ce privește numărul exact de propuneri care au fost formulate în aceasta.

24 Este necesar să se observe că aprecierea efectului juridic al rezoluției în litigiu este indisociabil legată de examinarea conținutului său (Hotărârea din 10 februarie 1983, 230/81, citată anterior, Rec., p. 255, punctul 30).

25 În această privință, este suficient să se constate că, în Hotărârea Salerno, citată anterior, rezoluția în cauză exprima avizul Parlamentului cu privire la o propunere de regulament a Comisiei și constituia numai o etapă din procedura de elaborare a normelor comunitare, în timp ce rezoluția vizată în prezenta cauză indică măsurile considerate a fi indispensabile pentru o reorganizare majoră și o diminuare a nivelului actual de dispersie a activităților și a personalului acestei instituții între trei locuri de muncă.

26 În special, punctul 10 din rezoluție indică personalul însărcinat cu anumite activități a cărui prezență Parlamentul o consideră indispensabilă la Bruxelles, și, la punctul 16, aceasta îl mandatează pe președinte, pe Secretarul general, Biroul și chestorii să adopte rapid toate măsurile necesare pentru punerea în aplicare a rezoluției, în special în materie imobiliară.

27 Prin urmare, este necesar să se constate că rezoluția contestată are un caracter decizional și că efectele acesteia puteau afecta, după caz, garanțiile care rezultă pentru Marele Ducat al Luxemburgului din textele referitoare la sediul și la locurile de muncă ale Parlamentului, astfel cum au fost interpretate de către Curte.

28 Prin urmare, acest motiv trebuie, de asemenea, respins și, prin urmare, excepția de inadmisibilitate în ansamblul ei.

Cu privire la fond

29 În primul rând, este necesar să se amintească faptul că Parlamentul este autorizat să adopte, în temeiul competenței sale de organizare internă care îi este conferită de articolul 25 din Tratatul CECO, articolul 142 din Tratatul CEE și articolul 112 din Tratatul CEEA, măsurile corespunzătoare pentru a asigura buna sa funcționare și derularea procedurilor sale. Cu toate acestea, în temeiul normei care impune statelor membre și instituțiilor comunitare obligații reciproce de cooperare loială, astfel cum se arată în special la articolul 5 din Tratatul CEE, deciziile Parlamentului trebuie să respecte competența guvernelor statelor membre de a stabili sediul instituțiilor și deciziile adoptate deja în mod provizoriu între timp, cu privire la această problemă (Hotărârea din 10 februarie 1983, 230/81, citată anterior, punctul 38).

30 În al doilea rând, este necesar să se amintească faptul că articolul 4 din Decizia din 8 aprilie 1967 privind sediul provizoriu al anumitor instituții și departamente ale Comunităților (JO 152, p. 18) prevede că „Secretariatul General al Adunării și serviciile sale rămân la Luxemburg”. De asemenea, este necesar să se sublinieze că, în hotărârea citată anterior, Curtea a precizat că Parlamentul trebuia să fie în măsură să mențină în diferitele locuri de muncă, în afara locului unde este instalat secretariatul său, infrastructura indispensabilă pentru a asigura îndeplinirea sarcinilor care i-au fost încredințate, prin tratate, în toate aceste locuri. În aceste limite, instalarea unei astfel de infrastructuri în afara locului unde este instalat secretariatul poate fi, prin urmare, conformă cu principiile menționate anterior care reglementează competențele respective ale statelor membre și ale Parlamentului în domeniu (Hotărârea din 10 februarie 1983, 230/81, citată anterior, punctul 54). Cu toate acestea, Curtea a adăugat că orice decizie de transfer, complet sau parțial, în drept sau în fapt, a Secretariatului General al Parlamentului sau a serviciilor sale, constituie o încălcare a articolului 4 din Decizia din 8 aprilie 1965, citată anterior, și a garanțiilor pe care această decizie avea rolul să le confere Marelui Ducat al Luxemburgului (Hotărârea din 10 februarie 1983, 230/81, citată anterior, punctul 55).

31 În lumina acestor considerente, este necesar să se examineze dacă deciziile și rezoluția în litigiu respectă limitele impuse competenței de organizare internă a Parlamentului.

Cu privire la Decizia din 1 și 2 iunie 1988

32 Guvernul luxemburghez susține că instituirea unui serviciu autonom la Bruxelles, cunoscut drept Biroul central de presă, nu reprezintă infrastructura indispensabilă pentru a asigura, la locul de muncă de la Bruxelles, desfășurarea misiunilor încredințate Parlamentului prin tratat. Acesta consideră că transferul departamentului de limbă portugheză de la divizia de publicații constituie un transfer nelegal al unei unități administrative cu încălcarea Deciziei din 8 aprilie 1965, citate anterior, întrucât se înscrie într-un plan de ansamblu și nu satisface criteriul de caracter indispensabil al infrastructurilor necesare funcționării Parlamentului. În plus, acesta subliniază că legătura stabilită între Biroul central de presă și departamentele serviciului de

publicații neglijează implicit amplasarea Oficiului pentru publicații la Luxemburg, confirmată prin articolul 8 din Decizia din 8 aprilie 1967, citată anterior.

33 Parlamentul susține că, în ciuda unei lipse eventuale de claritate în această privință în Decizia din 1 și 2 iunie 1988, Biroul central de presă funcționează la Bruxelles începând cu 1980, independent de biroul de informare situat în același oraș. Prin urmare, conform pârâtului, obiectul deciziei nu este stabilirea, ci consolidarea biroului menționat care, altfel, nu ar mai putea să-și îndeplinească misiunea de informare având în vedere competențele Parlamentului și dezvoltarea activităților sale în acest oraș.

34 Este necesar să se constate că fiecărei instituții îi revine sarcina de a stabili metodele, căile și mijloacele politicii sale de informare, sub rezerva limitelor impuse acesteia de legislația comunitară. Or, obligația de a informa publicul cu privire la activitățile unei instituții este cu atât mai necesară cu cât este vorba despre un Parlament ales prin sufragiu universal direct, care participă în numele alegătorilor săi la procedura legislativă.

35 Este necesar să se adauge că sarcinile încredințate Biroului central de presă, astfel cum sunt descrise în raportul grupului ad hoc, citat anterior, sunt legate în mod evident de activitățile politice ale Parlamentului care se desfășoară la Bruxelles. Într-adevăr, este vorba despre:

– asigurarea contactelor cu presa europeană acreditată la Bruxelles;

– redactarea și difuzarea informațiilor zilnice privind lucrările comisiilor și ale delegațiilor parlamentare;

– administrarea serviciului de actualități și a viitoarei rețele informatice Epistel, a cărei realizare trebuie accelerată;

– colaborarea cu serviciile de informare ale grupurilor politice;

– organizarea incintelor și spațiilor de recepție pentru jurnaliștii acreditați în diferitele locuri de muncă ale instituției și administrarea sălii de presă din Bruxelles.

36 În consecință și în măsura în care o parte importantă a activităților parlamentare se desfășoară la Bruxelles, unde sunt acreditați un număr mare de jurnaliști, este necesar să se recunoască faptul că o îmbunătățire a serviciului de presă în acest oraș, necesară pentru realizarea misiunii sale de informare, nu depășește marja de apreciere care este recunoscută Parlamentului în exercitarea atribuției sale de organizare internă.

37 Rezultă că transferul la Biroul central de presă a patru funcționari din departamentul de limbă portugheză al diviziei de publicații trebuie privit ca răspunzând necesității de a mări biroul menționat.

38 În plus, este necesar să se respingă argumentul invocat de guvernul luxemburghez împotriva transferului de membri de la divizia de publicații, întemeiat pe faptul că Oficiul pentru Publicații Oficiale ale Comunităților Europene se află la Luxemburg. Într-adevăr, a pune la dispoziția Secretariatului Parlamentului a unei părți din serviciile de reproducere și de distribuție de documente destinate comisiilor și grupurilor politice sau redactate de acestea, răspunde necesității de a asigura în această privință un serviciu indispensabil în locul în care se desfășoară ședințele comisiilor și ale grupurilor politice.

39 Prin urmare, este necesar să se respingă concluziile acțiunii pentru anularea deciziei din 1 și 2 iunie 1988.

Cu privire la Decizia din 15 iunie 1988

40 Prin decizia contestată, Biroul Parlamentului a optat pentru două proiecte imobiliare la Bruxelles și a aprobat o notă din 6 iunie 1988 a Secretariatului General, conform căreia Parlamentul trebuie să caute la Bruxelles aproximativ trei sute până la trei sute cincizeci de birouri suplimentare, două sau trei săli de conferință de cel puțin două sute până la două sute cincizeci de locuri, care permit reuniunile marilor grupuri politice și, după caz, dezbaterile mai multor comisii parlamentare, reunite în ședință comună, precum și spații necesare serviciilor de reproducere și de distribuție. Or, proiectele imobiliare adoptate de către Birou vizează, în această decizie, să răspundă acestor cerințe.

41 Guvernul luxemburghez consideră că proiectele imobiliare adoptate de către Birou, chiar dacă sunt justificate de necesitatea de a permite găzduirea unei „comisii lărgite”, sunt, în realitate, doar prelungirea deciziilor de transfer de servicii și, ca atare, nu corespund necesităților de infrastructură indispensabilă și încalcă principiul proporționalității. Într-adevăr, conform guvernului luxemburghez, instituirea unei „comisii lărgite” nu este, la nivel decizional, de competența Biroului, ci a Parlamentului și, prin urmare, este viitoare și ipotetică.

42 Din nota Secretarului general și din decizia Biroului rezultă că obiectivul Parlamentului este de a pune un număr suficient de birouri și de săli de conferință la dispoziția deputaților, a grupurilor politice și a Secretariatului General. Or, acest obiectiv poate fi urmărit de Parlament în cadrul puterii sale de organizare internă.

43 De altminteri, astfel cum a arătat Parlamentul, termenul „comisie lărgită”, utilizat de Birou în decizia contestată și de către Secretarul general, se referă la procedura de la articolul 37 din regulamentul de procedură internă al Parlamentului, care nu a atras niciodată vreo critică din partea statelor membre sau a Consiliului. Într-adevăr, în temeiul acestei dispoziții, Parlamentul, în ședință plenară, poate să trimită o cerere de aviz sau o consultare comisiei competente cu putere de decizie.

44 Este necesar să se sublinieze că reuniunea în cursul căreia comisia se pronunță este publică, ceea ce înseamnă că trebuie să fie suficiente locuri disponibile pentru public și, după caz, reprezentanții presei. Reuniunea în ședință comună a mai multor comisii parlamentare necesită, de asemenea, utilizarea unei săli de mare capacitate. Or, utilizarea unor astfel de proceduri se referă în mod evident la organizarea internă a lucrărilor Parlamentului și, prin urmare, nu poate face obiectul unui control jurisdicțional (Hotărârea din 22 septembrie 1988, Franța/Parlamentul, citată anterior, punctul 17).

45 Prin urmare, este necesar să se respingă concluziile acțiunii pentru anularea deciziei din 15 iunie 1988 și, prin urmare, acțiunea introdusă în Cauza C-213/88, în întregime.

Cu privire la Rezoluția Parlamentului din 18 ianuarie 1989

46 Guvernul luxemburghez consideră că, prin adoptarea rezoluției în litigiu, Parlamentul și-a depășit limitele competenței precizate de Curte în hotărârile din 10 februarie 1983, 230/81, și din 10 aprilie 1984, 108/83, citate anterior, și a neglijat competența guvernelor statelor membre de a stabili sediul și locurile de muncă provizorii ale instituțiilor. Făcând acest lucru, Parlamentul a încălcat dispozițiile tratatelor și normele privind aplicarea lor și, în special,

articolul 4 din Decizia din 8 aprilie 1965, citată anterior. În același timp, acesta a încălcat principiul proporționalității.

47 În această privință, guvernul luxemburghez susține că stabilirea la Bruxelles a întregului personal însărcinat cu comisii și delegații, precum și a celui însărcinat cu informarea și relațiile publice, dar și transferul la Bruxelles a personalului însărcinat cu activități calificate de studii și de cercetare nu satisface criteriul de „infrastructură indispensabilă” formulat de către Curte. Acest argument este valabil, de asemenea, în cazul personalului menționat la ultimele linii de la punctul 10 din rezoluție. Mai mult, incompatibilitatea deciziilor de transfer de personal cu tratatele ar implica incompatibilitatea măsurilor adoptate în vederea închirierii sau achiziționării de imobile noi și pentru încetarea concesiunilor imobiliare care nu mai sunt considerate necesare.

48 Parlamentul justifică adoptarea măsurilor contestate prin creșterea sarcinii de lucru și a responsabilității sale democratice, mai ales începând cu intrarea în vigoare a Actului Unic European. Acesta constată că, în realitate, membrii Parlamentului stau din ce în ce mai mult la Bruxelles pentru a întreține contacte cu Comisia și Consiliul, astfel încât personalul prezent sau transferat la Bruxelles este indispensabil bunei funcționări a serviciilor enumerate la punctul 10 din rezoluție. În acest sens, consideră că este de competența Parlamentului să stabilească funcționarii a căror prezență la Bruxelles este indispensabilă și că este de datoria reclamantului să dovedească faptul că infrastructura astfel constituită nu este indispensabilă.

49 În plus, Parlamentul susține că noțiunea de bună funcționare este una în evoluție. Fără a pune la îndoială competența statelor membre de a stabili sediul, acesta estimează că, pe măsură ce acestea din urmă continuă într-o inerție care poate face obiectul unor critici, având în vedere articolul 5 din tratatul CEE, sfera de aplicare a competenței sale de organizare internă, în special în ceea ce privește locurile sale de muncă, trebuie interpretată în sens din ce în ce mai larg.

50 Guvernul luxemburghez răspunde, în această privință, că sistemul juridic instituit prin tratate nu prevede o acțiune împotriva acestei pretinse incapacități de a acționa din partea statelor membre, care, mai mult, nu poate fi atribuită unui singur guvern. Acesta adaugă faptul că, în orice caz, executarea parțială de către statele membre, a competențelor care le sunt conferite prin tratate, în ceea ce privește sediul instituțiilor, nu poate conduce la o sporire a competențelor Parlamentului.

51 Cu titlu preliminar, este necesar să se amintească, în replică la argumentele Parlamentului bazate pe lipsa de acțiune a statelor membre, că, în Hotărârea din 10 februarie 1983, 230/81, citată anterior, Curtea a constatat că guvernele statelor membre au adoptat în diferite ocazii decizii de stabilire a locurilor de muncă provizorii ale instituțiilor în temeiul articolului 77 din Tratatul CECO, al articolului 216 din Tratatul CEE și al articolului 189 din Tratatul CEEA.

52 Este recunoscut faptul că guvernele statelor membre nu și-au îndeplinit obligația de a stabili definitiv sediul instituțiilor, în conformitate cu dispozițiile tratatelor citate anterior. Cu toate acestea, astfel cum indică de altfel cazurile citate, această condiție nu implică o lărgire a marjei de apreciere a Parlamentului în exercitarea competenței sale de organizare internă. Prin urmare, Parlamentul este obligat să respecte competența guvernelor statelor membre de a stabili sediul instituțiilor, precum și deciziile adoptate deja în mod provizoriu în acest sens între timp.

53 Este necesar să se arate că Parlamentul a admis că rezoluția în cauză nu avea scopul de a prevedea transferul de direcții generale și că măsurile propuse de aceasta urmează să se aplice

numai în măsura în care este vorba despre structuri indispensabile bunei funcționări a instituției.

54 În ceea ce privește personalul însărcinat cu comisii și delegații, este necesar să se amintească faptul că, în hotărârile sale anterioare, Curtea a constatat că practica Parlamentului, care constă în găzduirea reuniunilor comisiilor și ale grupurilor sale politice la Bruxelles, nu a fost niciodată pusă la îndoială de către un stat membru (Hotărârea din 10 februarie 1983, 230/81, citată anterior, punctul 48). Prin urmare, Parlamentul poate considera în mod întemeiat că este indispensabilă trimiterea la Bruxelles a personalului necesar desfășurării acestor reuniuni.

55 În ceea ce privește personalul însărcinat cu activități de informare și de relații publice, din considerațiile anterioare privind Biroul central de presă rezultă că este justificat ca unitățile însărcinate cu relațiile cu presa și, în general, cu informarea să dispună de personalul necesar.

56 În ceea ce privește personalul însărcinat cu studiile și cercetarea, Parlamentul susține că serviciile interesate lucrează direct cu parlamentarii și că este necesar ca aceștia din urmă să poată dispune în orice moment de personalul științific necesar și să aibă acces la bibliotecă. Este necesar să se recunoască că este de competența Parlamentului să aprecieze, în cadrul competenței sale de organizare internă, necesitatea de a transfera la Bruxelles personalul util desfășurării misiunilor acestui serviciu.

57 În ceea ce privește ceilalți membri ai personalului menționați la punctul 10 din rezoluție, este suficient să se arate, mai întâi, că este vorba despre persoane al căror rol principal este de a lucra în serviciul direct al acestor deputați. În al doilea rând, este vorba despre persoane care, prin funcția lor de control sau de sprijin, muncesc în același loc ca și serviciile menționate la punctul 10 din rezoluție. Este necesar să se recunoască faptul că, în ambele cazuri, este vorba doar despre o parte restrânsă din categoria astfel vizată din personalul Parlamentului.

58 Prin urmare, este necesar să se constate că transferurile de personal care rezultă din rezoluția în litigiu nu depășesc marja de apreciere de care dispune Parlamentul în cadrul competenței sale de organizare internă. Prin urmare, nu s-a stabilit că aceste transferuri luau asemenea amploare încât să aducă atingere deciziilor guvernelor statelor membre și, în special, articolului 4 din Decizia din 8 aprilie 1965 citată anterior.

59 Deciziile în materie imobiliară pe care le presupune eventual punerea în aplicarea a rezoluției constituie doar un aspect accesoriu al litigiului, astfel cum a recunoscut în mod expres guvernul luxemburghez, și nu sunt, prin urmare, de natură să pună la îndoială legalitatea rezoluției contestate.

60 Prin urmare, motivul bazat pe incompetența Parlamentului nu este întemeiat și, în consecință, trebuie respins.

61 Din ansamblul considerațiilor anterioare rezultă că acțiunea în Cauza C-39/89 trebuie, de asemenea, respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

62 În temeiul articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată, în cazul în care s-a solicitat acest lucru

de partea care a câștigat. Întrucât reclamantul a căzut în pretenții, acesta trebuie obligat la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

hotărăște:

1) Acțiunile sunt respinse.

2) Reclamantul este obligat la plata cheltuielilor de judecată.

Due	Slynn	Joliet	Schockweiler	Kapteyn
Mancini	Moitinho de Almeida		Rodríguez Iglesias	Díez de Velasco

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 28 noiembrie 1991.

Grefier
J.-G. Giraud

Președinte
O. Due